

Все соціальні підприємці мають загальні якості: непоколебимою вірою; страстним бажанням; практичним, і при цьому інноваційним, підходом; бажанням виміряти і відслідковувати своє вплив; здоровим нетерпінням. Вони не можуть сидіти і чекати змін – вони самі рухають зміни [3].

Соціальне підприємство є симбіозом благодійного і бізнес-підходів до вирішення соціальних проблем. В відміння від благодійних організацій, які є безприбутковими, соціальне підприємство є бізнесом, який отримує прибуток, але який спрямований на вирішення соціальних проблем. В відміння від традиційного бізнесу, який працює заради досягнення прибутку, соціальне підприємство виконує соціальні функції і працює там, де держава не може (через дефіцит фінансування), а бізнес не хоче (через низьку рентабельність). Перевагою соціального підприємства є те, що цей підхід дозволяє вирішувати існуючі соціальні проблеми без втручання з боку держави [4].

Література:

1. Таценко Л.А. Соціальне підприємство – це бізнес / Л.А. Таценко // Журнал «Устойчивый бизнес», 2015: [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://csrjournal.com/8128-socialnoe-predprinimatelstvo-eto-biznes.html>.
2. Офіційний сайт Одеського муніципального музею особистих колекцій ім. А.В. Блещунова: [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://omlk.com.ua/bleshunov>.
3. Андрианов А.Ю. Соціальне підприємство як ефективний інструмент управління / А.Ю. Андрианов, Д.А. Грехова // Креативная экономика. - 2013. - № 11 (83). - С. 83 - 87: [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.creativeconomy.ru/articles/30160>.
4. В Україні хочуть ввести соціальне підприємство // СЕГОДНЯ.ua, 2013: [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.segodnya.ua/print/economics/business/V-Ukraine-hotyat-vvesti-socialnoe-predprinimatelstvo.html>.

РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В СФЕРІ ПОСЛУГ

Кривоногова І.Г.

Здобувач

Одеський національний університет імені І.І. Мечникова (Одеса, Україна)

Незважаючи на пережиті Україною труднощі, країна поки що зберігає передові позиції по ряду наукоємних галузей. Про це свідчить те, що вона входить до числа світових лідерів в ракетно-космічній галузі, бере участь у міжнародних космічних програмах, підтримує наукову інфраструктуру для створення авіаційно-космічної продукції (поряд із США та об'єднаною Європою). Високі досягнення є в області базових технологій спеціалізованої і енергонасичених матеріалів для створення продуктів з параметрами, що перевищують світовий рівень.

Нашою країною успішно ведуться технологічні розробки нових матеріалів (особливо високоміцних, композиційних і високотемпературних матеріалів), що забезпечують можливість створення нових виробів з високим комплексом заданих властивостей, лідерство в титановому виробництві. Світовому рівню відповідають системи математичного моделювання, отримані вражаючі результати в безклітинній біотехнології виробництва білка.

Разом з тим, існує досить глибоке відставання України за низкою напрямків, до яких насамперед слід віднести інформаційні технології, мікронаноелектронне, а також технології забезпечення сфери послуг, екологічної безпеки та ін.

Інноваційна діяльність характеризується як процес, спрямований на реалізацію результатів закінчених наукових досліджень і розробок або інших науково-технічних досягнень у новий чи удосконалений технологічний процес, який використовується у практичній діяльності, а також пов'язані з цим додаткові наукові дослідження і розробки [2].

Виходить, що інноваційна діяльність – це будь-яка діяльність, яка призводить до виникнення інновацій, а інновація – продукт конкретної форми інноваційної діяльності. Але це явний логічний збій, у формальній логіці іменованій *contradictio in adjecto*, тобто визначення через яке визначається.

Отже, інноваційна діяльність виступає як організаційно-управлінська підтримка реалізації всіх етапів життєвого циклу продукту. Коло завдань управління інноваційною діяльністю розширюється і передбачає забезпечення маркетингової підтримки інновацій та управління створюваної інтелектуальної власності, організацію інвестування інновацій і подолання опору змінам з боку персоналу. Все це вимагає формування науково-методологічного і теоретичного обґрунтування і розвитку адекватного інструментарію. Недооцінка особливостей інноваційної діяльності та недостатній розвиток теорії та методології в сфері послуг призводять до істотного зниження ефективності та результативності інновацій, що нерідко позначається на конкурентоспроможності організації [3].

Інноваційна діяльність як самостійний вид діяльності, має такі особливості:

1. У ході реалізації інновації відбувається зміна об'єкта управління: змінюється специфіка продукту, предмети і знаряддя праці, технологія.

2. Управління інноваційною діяльністю, на відміну від традиційного управління організацією, характеризується високою нестабільністю і мінливістю всіх елементів системи управління та високим ризиком.

3. Управління інноваціями нерідко мотивується зовнішніми економічними факторами. При цьому досить часто інноваційні проекти мають іміджеву або соціальну спрямованість. Традиційні фінансові підходи обґрунтування економічної ефективності інноваційних рішень не завжди адекватно враховують вплив інновацій на внутрішнє і зовнішнє середовище організації, недооцінюється позитивний ефект інновацій.

4. Управління інноваціями припускає не тільки організаційно-технічні аспекти, а й координацію діяльності [1].

Інноваційна діяльність підприємств сфери послуг нерозривно пов'язана з інноваційною стратегією, під якою розуміється сукупність генеральних цілей на довготривалу перспективу і способів їх досягнення з урахуванням внутрішніх особливостей підприємств і зовнішнього середовища.

Можна стверджувати, що інноваційна діяльність у сфері послуг за своєю спрямованістю повинна не тільки охоплювати сферу виробництва товарів і сферу їх споживання в цілому, але і відстежувати особливості конкретних споживачів, що, в кінцевому рахунку, обумовлює необхідність програмного підходу, що передбачає прогнозування, вибірковість і адресність, раціональність використання всіх типів ресурсів.

Враховуючи ситуаційну специфіку управління національним господарським комплексом, склад господарюючих суб'єктів-товаровиробників та структуру сфери послуг, представляється можливим визначити і доцільну структуру інноваційної діяльності в даній сфері.

Інноваційна діяльність у сфері послуг повинна бути пов'язана з прогнозованим результатом, який призводить до змін як усередині підприємства – товаровиробника, так і в зовнішньому середовищі. Наприклад, зростання платоспроможного попиту супроводжується підвищенням вимог до споживчих властивостей продукції, що випускається, що змушує підприємства розширювати і оновлювати її номенклатуру, вносити відповідні зміни в конструкцію і дизайн товарів, перебудовувати маркетингові мережі, урізноманітнити асортимент послуг на споживчому ринку. Розширення потреб у сфері послуг обумовлює трансформації у виробничому процесі товаровиробників, в інформаційних системах. Розвиток сфери послуг формує нове конкурентне середовище і нові потреби в товарах і послугах.

Література:

1. Галиця І.О. Потенціал інноваторів: механізми використання / І.О. Галиця. - Одеса: ІПРЕЕД НАНУ, 2005. - 298 с.
2. Захарченко В. И. Эффективность использования финансового менеджмента на предприятии / В.И. Захарченко // Ринкова економіка: сучасна теорія та практика управління. – 2007. – Т. 10. – Вип. 16. – С. 40 – 48.
3. Захарченко В.И. Инновационное развитие в Украине: наука, технология, практика: [монографія] /В.И. Захарченко, Н.Н. Меркулов, Л.В. Ширяева. – Одесса:Фаворит, 2011. – 598 с.